

Kilencévesen láttam először kísértetet.

Apámmal éppen az avart gereblyéztük a temetőben, ahol ő temetőgondnokként dolgozott. Kora ősz volt, még nem kellett pulóvert húzni, de aznap délután csípős hideg lett, amint a nap a láthatár alá bukott. A lágy szellő fafüst- és fenyőillatot hozott, és ahogy feltámadt a szél, egy csapat fekete madár röppent fel a fák koronájáról, majd viharfelhőként siklott tova a halványkék égen.

A homlokomhoz emeltem a kezem, úgy néztem őket. Amikor levettem róluk a szemem, észrevettem a férfit. Ott állt egy örökzöld tölgyfa lecsüngő ágai alatt; az ágakon függő spanyol mohán áttetsző fény aranyló zölddé vált, és természetfeletti ragyogást kölcsönzött az alakjának, pedig nem lépett ki az árnyékból. El is gondolkoztam rajta, lehet, a szemem káprázik?

A fény elhalványult és a férfi határozottabb körvonalat kapott: a vonásait is ki tudtam venni. Idős volt, még apámnál is sokkal idősebb, ősz haja a zakója gallérját verdeste, a szemében tűz lobogott.

Apám görnyedten gereblyézte a sírokat, és anélkül, hogy felnézett volna, odasúgta nekem:

- Rá ne nézz!
- Te is látod? – néztem rá csodálkozva.
- Látom. De eleget lazsáltunk!
- De ő kicsoda?
- Mondtam, hogy ne nézz rá! – torkolt le.

Ez meglepett. Egy kezemen meg tudtam számolni, hányszor emelte fel miattam a hangját, és most nem is tettem semmit, ami ezt indokolta volna. Felkaptam a fejem. Nem bírtam elviselni, ha apám neheztelt rám.

– Amelia!

A hangjában megbánás volt, és a kék szemében még valami, de csak később jöttem rá, hogy szánalom.

– Ne haragudj, hogy rád förmedtem, de nagyon fontos, hogy most szót fogadj. Nem szabad ránézni! – a hangja máris sze-
lídebbre váltott. – Sem rá, sem a többire.

– Mert ő egy...

– Az.

Végigfutott a hátamon a hideg. A tekintetemet a földre sze-
geztem.

– Apó – súgtam, mert mindig ezen a régimódi becenéven szólítottam. Magam sem tudom, miért, de illett rá.

Mindig nagyon öregnek találtam, pedig akkor még az ötvenet sem töltötte be. Úgy emlékszem, az arcát már akkor mély ár-
kok szabdalták, csupa ránc volt, mint egy kiszáradt folyómeder, a sokéves hajlongástól a sírok felett a vállai előrebuktak. De görnyedt tartása ellenére mégis méltóságteljes volt a viselke-
dése, és szeretetteljes a pillantása meg a mosolya. Kilencéves kis testem minden idegszálával rajongtam érte. Ő és a Mama jelentették nekem az egész világot. Legalábbis addig a pillanatig.

Apó arca elkomorult, és lemondóan hunyta le a szemét. Letette a gereblyét, és a vállamra tette a kezét:

– Pihenjünk egy kicsit!

Leültünk a földre, háttal a kísértetnek, és figyeltük, ahogy a parti síkságra leszáll az alkonyat. Reszkettem, jóllehet a lassan kihunyó napfény még mindig sütötte az arcomat. Végül nem bírtam tovább nyugton maradni.

– De ki ő? – suttogtam.

– Nem tudom.

– Akkor miért nem nézhetek rá?

Jobban félek attól, hogy mit mond Apó, mint a kísértettől, gondoltam.

– Hogy ne tudja meg, látod őt.

– De miért ne?

Apó nem felelt. Fogtam egy ágat, rászúrtam egy lehullott levelet és megpörgettem az ujjaim között.

– Miért ne, Apó?

– Mert a holtak egyet akarnak: visszatérni a mi világunkba, a mi erőnket szívni, a mi melegünkben sütkérezni. Ha megtudják, hogy te látod őket, piócaként rád tapadnak, és soha nem szabadulsz meg tőlük. Soha nem élheted tőlük a saját életed.

Fogalmam sincs róla, mindent felfogtam-e abból, amit mondott, de a gondolattól, hogy örökké kísértsenek, megrémültem.

– Nem látja ám őket mindenki. Mi, akik igen, a magunk és a környezetünk érdekében kénytelenek vagyunk elővigyázatosak lenni. Az első és legfontosabb szabály: soha ne vegyél tudomást a holtakról! Ne nézz rájuk, ne szólj hozzájuk, soha ne hagyd, hogy megérezzék, félsz. Akkor sem, ha megérintenek.

Kirázott a hideg.

